

Arrest

nr. 350 852 van 27 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VALCKE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. VALCKE, en van attaché F. DEWITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 22 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 9 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp [M.] in het district Kama in de provincie Nangarhar. Uw vader had een kruidenierswinkel maar werkte de laatste jaren niet meer. U heeft 8 (half)broers. Een ervan, [H.], werkte bij het leger en was samen met u het land ontvlucht maar jullie zijn elkaar verloren aan de Turkse grens. Sindsdien is hij spoorloos. De andere wonen nog steeds met uw ouders in uw geboortedorp. U ging naar school tot de 4e graad en werkte sinds 5 maand als kelner in een restaurant in uw district. U moest er naast bestellingen opnemen ook poetsen. Toen u op een vrijdag, zo een 2 maand voor de machtsovername, 's morgens vroeg het restaurant

aan het poetsen was, merkte u onder een van de tafels een bom en elektrische kabels op. U vroeg zich af wat ze daar deden dus u ging dichterbij om te kijken en zag dat ze aan elkaar gekleefd waren met plakband. Omdat u eerder zo een ding op tv had gezien dacht u dat het mogelijks explosieven waren en dus belde u uw broer. Hij kwam toen naar het restaurant en zei dat u buiten moest wachten. Ondertussen belde uw broer het districtshuis en na een half uur kwam de politie en na hun ook andere soorten politie met tanks. Ze zijn naar binnen gegaan en mensen van een deskundige eenheid hebben de bom meegenomen en richting een van de velden verderop gebracht om hem op te blazen. Ondertussen kwam een meneer in kostuum, hij leek een verantwoordelijke. Hij was kwaad en vroeg naar de eigenaar en vertelde dat het zijn verantwoordelijkheid was om de daders terug te vinden. Uw broer is naar de verantwoordelijke gegaan, heeft zichzelf voorgesteld en vertelde dat u zijn broer was. Toen benaderden verschillende militairen u. Ze stelden u allerlei vragen over de bom en de omstandigheden van uw ontdekken ervan. U moest ook aanwezig blijven tot de bom tot ontploffen gebracht werd en mocht toen vertrekken. Twee dagen later bent u gestopt met werken omdat taliban leden u begonnen te bellen. De taliban hadden de eigenaar van het restaurant onder druk gezet waardoor die uw en uw vaders nummer gegeven had aan de taliban. Ze belden uw vader en zeiden dat zijn beide zonen zich moeten overgeven anders zouden jullie vermoord worden. Uw vader gaf toen het advies aan uw oudste broer om in zijn werkplaats te blijven en niet meer naar huis te komen, en aan u om het huis niet meer te verlaten. Tien dagen na het incident met de bom zijn de taliban naar uw huis gekomen. Er werd aan de deur geklopt en uw vader merkte dat het gemaskerde mannen waren dus maande hij u aan richting de burens te gaan. U bleef toen tot de ochtend erna bij de burens en keerde toen terug naar huis. Daarna ontving u verschillende dreigbrieven waarmee u naar het districtshuis ging. Ze vertelden u daar dat er geen probleem was en u zich geen zorgen hoeft te maken. Ze belden ook nog steeds uw vader en broer en wanneer de overheid dan uiteindelijk viel had u geen andere keuze dan te vluchten. U verliet het land de 3e dag na de machtsovername.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de taskara's van u en uw familie leden, een foto van u, werk- en schooldocumenten van uw broer, foto's van uw broer in legeruniform en een USB stick met een video over een ontploffing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 7 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en verklaarde dat u 16 jaar en 4 maand bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen

over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast heeft u ook niet de waarheid verteld over het gebruik van andere namen. U verklaarde nooit een andere naam gebruikt te hebben, zowel bij de DVZ (DVZ verklaring, p.6) en als op het CGVS (CGVS, p. 3). Uit uw dossier blijkt echter dat u bij uw interceptie in Bulgarije de naam [A. S.] gebruikt heeft.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer gevlucht is.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

U verklaarde dat u samen met uw halfbroer [H.] het land ontvluchtte en deze vermist raakte op de grens tussen Iran en Turkije. Aan uw verklaringen hierover kan echter geen geloof gehecht worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, zowel in uw allereerste interview op 22 februari 2022 als uw later DVZ interview op 30 mei 2022 verklaarde dat uw broer zich nog in uw dorp in Afghanistan bevond (aanmelding DVZ, p. 3 en DVZ verklaring p.9). Het is pas in uw DVZ interview op 30 december 2022 dat u voor het eerst verklaarde dat uw broer zich op dat moment in Iran bevond (DVZ vragenlijst p.3). Dat u samen met uw broer zou gevlucht zijn, en dus van het begin weet dat hij zich niet meer in Afghanistan bevindt, maar dit toch maar voor het eerst ophaalt bij een 3e interview, lang na uw aankomst, doet een ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent het verlies van uw broer onderweg niet geloofwaardig. Volgens uw verklaringen verloren jullie elkaar omdat Turkse agenten aan de grens schoten losten waardoor er paniek ontstond en uw broer er niet in slaagde de grens over te steken. Het is echter niet plausibel dat uw broer, die volgens uw verklaringen al jaren soldaat was in Afghanistan (CGVS, p.11), zijn kalmte in zo een situatie niet zou kunnen bewaren. Dat hij er bovendien niet zou in geslaagd zijn aan de agenten te ontsnappen, maar u wel, is dat evenmin. Dat jullie daarnaast geen enkele manier hadden afgesproken elkaar te vinden of op z'n minst te contacteren in geval dat jullie elkaar zouden verliezen onderweg, is tot slot allerm minst waarschijnlijk, des te meer omdat u aangeeft dat jullie het wel hadden over de risico's die jullie onderweg zouden nemen en de pijn die jullie zouden voelen (CGVS, p.5). Dat uw broer, zijn profiel in acht genomen, geen voorzorgsmaatregelen zou nemen, terwijl wel duidelijk blijkt dat jullie zich zeer bewust waren van de gevaren en risico's onderweg is dan ook in geen geval geloofwaardig.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats en de huidige situatie van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen overtuigen uw verklaringen niet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in uw Mena interview geen enkele melding maakte van het incident met de bom. U verklaarde enkel dat uw leven in gevaar was omdat uw broers voor het leger werkten (DVZ registratie, p.4).

Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden volledig nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Volgens uw verklaringen had het restaurant waar u werkte een bewaker in dienst (CGVS, p.9). Het was zijn taak de hele nacht te bewaken omdat er veel dieven waren en die mogelijk de melk zouden stelen of iets zouden mengen in de voeding (CGVS, p.10). U verklaarde weliswaar ook dat hij oneerlijk was en de politie hem verschillende keren betrapt had op slapen in plaats van bewaken (CGVS, p.9). Gevraagd waarom uw baas geen andere bewaker in dienst nam als deze zo een slechte bewaker was, antwoordde u dat de baas liever iemand van zijn familie had dan een vreemde (CGVS, p.10). U verklaarde echter ook dat hij verslaafd was aan opium (CGVS, p.10). Het is niet geloofwaardig dat uw baas perse deze persoon als bewaker wou aanhouden terwijl hij al enkele malen betrapt zou zijn op slapen en daarnaast verslaafd was aan opium, louter omdat hij familie was. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u de bewaker die dag helemaal niet had gezien (CGVS, p.14) als het zijn taak was het restaurant elke nacht te bewaken. Ook als hij in slaap gevallen zou zijn, wat hij volgens uw verklaringen af en toe deed, zou u hem nog steeds aantreffen in het restaurant.

Daarnaast heeft u er geen idee van hoe de bom er uitzag omdat u deze enkel van ver gezien zou hebben (CGVS, p.14). U heeft echter eerder verklaard dat u dichtbij gegaan was en u zo zag dat er ook plakband aan hing (CGVS, p.13). U heeft ook geen idee of het een geactiveerde bom betrof of niet (CGVS, p. 15). U antwoordde hierop dat u geen kennis had over een bom activeren (CGVS, p. 15). U verklaarde echter ook dat u herkende dat het een bom was omdat u eerder zo'n dingen op tv had gezien wanneer organisaties info over het ontminnen van bommen wilden verspreiden (CGVS, p.13). Dat u bijgevolg niet kon onderscheiden of het een geactiveerde bom betrof of niet, is niet geloofwaardig. Over de elektrische kabels die u eveneens aan de bom zag liggen, heeft u tevens niks vermeld bij de DVZ. U sprak daar ook over verschillende bommen die u zag liggen op de tafel (DVZ vragenlijst, p.2) terwijl u bij het CGVS verklaarde dat het maar 1 bom was (CGVS, p.14) die u vond onder de tafel (CGVS, p.13 en p.15). Het spreekt voor zich dat bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid sterk ondermijnen.

Het is vervolgens niet plausibel dat u de eigenaar van het restaurant niet eerst zou opbellen. Geconfronteerd met het feit dat de eigenaar misschien zou weten waarom er zoiets in zijn restaurant zou liggen en het dus logisch zou zijn hem eerst te bellen antwoordde u dat u geen idee had en zonder nadenken uw broer belde (CGVS, p. 16). U verklaarde echter ook dat u geen idee had wie de eigenaar uiteindelijk belde (CGVS, p. 16). U heeft dit dus zelf niet gedaan. Het is enigszins verstaanbaar dat u als eerste reflex uw broer zou bellen, maar dat het nooit in u opgekomen is de eigenaar te bellen, en u ook niet weet wie dat wel gedaan heeft, terwijl u de hele tijd daar was, is allerminst logisch.

Bovendien is het niet waarschijnlijk dat de politie dan 2 rangers stuurt met 7 agenten terwijl ze zelf bang waren en er eigenlijk niks anders konden doen dan wachten (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom ze met zoveel zouden komen als ze toch niks konden doen antwoordde u dat het hun taak was en ze dat altijd deden (CGVS, p.17). Dat ze bijgevolg geen enkele vraag hadden voor u is niet geloofwaardig. De politie was volgens uw verklaring de eerste die aankwam (CGVS, p. 17) en ze konden de bom niet neutraliseren want dat was de taak van de experts (CGVS, p. 17). Het is dan ook niet plausibel dat ze geen hoogte zouden nemen van de situatie en u reeds enkele vragen zouden stellen. Daarnaast is het raar dat ze u niet vragen te evacueren maar u de hele tijd, 4.5 uur, aanwezig moet blijven om te zien hoe de bom tot ontploffing gebracht wordt (CGVS, p.18).

Dat vervolgens enkel u bij de ingenieur moest blijven staan, maar uw collega, die ook aanwezig was toen u de bom vond, en ook naar zijn oom belde, die lid was van NDS, gewoon kon vertrekken, is geenszins geloofwaardig.

U heeft bovendien geen idee wanneer of hoe hij is vertrokken (CGVS, p.18). U gaf aan dat u niet had gemeld dat hij de bom ook had gezien omdat u schrik had voor uzelf (CGVS, p.19). Het zou echter net veel logischer zijn dat u het daarom wel had verteld. Uw collega, die de bom ook had gezien kon dan uw verklaringen bijstaan en bevestigen dat u er niks mee te maken had. Daarnaast had hij zelf ook zijn oom gebeld (CGVS, p.16), die lid was van NDS en zou het leger dus ook geweten hebben dat uw collega eveneens de bom gezien had, zonder dat u het meldde. Dat u verplicht moest blijven en hij niet, houdt dan ook geen steek.

Over uw vervolgingsfeiten dient het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde dat uw vader telefoon kreeg van de taliban en ze uitlegden dat zijn oudste zoon voor het leger werkte maar ze niet tussenkwamen maar omdat zijn jongste zoon hun plan had verpest het nu jullie plicht was van beide daar te komen en een verklaring af te leggen (CGVS, p.19). U verklaarde echter ook dat de taliban mensen die bij de overheid werkte lastig vielen (CGVS, p.7) en dat iedereen die bij de overheid werkte een gevaar was (CGVS, p.20). Het is dan ook volkomen ongeloofwaardig dat de taliban op de hoogte waren van uw broers job en hem gewoon lieten begaan, maar jullie beide willen wanneer u hun plan verpestte. Vervolgens zeiden ze aan de telefoon dat u 'hier' moest komen maar hebben ze niet beschreven waar dat precies is (CGVS, p.20). Gevraagd hoe u dan moest weten waar u heen moest gaan antwoordde u dat de bedoeling eerst was dat u aanvaardde zich over te geven en u vervolgde dat er verder geen info kwam (CGVS, p. 20). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban u en uw broer ter verantwoording zouden willen roepen maar niet duidelijk aangeven waar ze wensen dat u zich meldt.

Volgens uw verklaring is de taliban dan tien dagen na het incident naar uw huis gekomen rond middernacht (CGVS, p.20). Uw vader zag dat ze aankwamen en u vluchtte richting uw buurman. Op de vraag of u zomaar binnen kon bij uw burens antwoordde u dat u via een kleine deur ging (CGVS, p. 21). Het is echter niet plausibel dat u zomaar in het huis van uw burens binnen kon daar u verder verklaarde dat er ook een volwassen dochter leeft (CGVS, p. 21). Dat u bovendien de hele nacht daar kon spenderen in dezelfde ruimte als hun (CGVS, p.21), is allerminst geloofwaardig.

Vervolgens bleek dat de taliban niet eens binnen gekomen zijn in uw huis. Ze hadden aangebeld maar uw vader deed alsof hij sliep en dus gingen ze gewoon weer weg (CGVS, p.21). Het is geenszins geloofwaardig dat de taliban niet meer moeite zouden doen om iemand die ze willen arresteren te vatten. Daarna stuurden ze volgens u verklaring 3 dreigbrieven en bedreigden ze uw vader via de telefoon (CGVS, p.21). Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. Het is niet geloofwaardig dat de taliban u herhaaldelijk brieven zou sturen en zou bellen maar niet zou komen opzoeken, terwijl ze wel wisten waar u woonde. Geconfronteerd hiermee antwoordde u niet meer dan dat u niet wist waarom ze dat deden, dat het ingewikkeld is met die mensen (CGVS, p.22). U legde bovendien geen van deze 3 brieven neer.

Dat ze vervolgens na uw vertrek nog eens langsgesproken zijn, 2 maanden na het incident, is ongeloofwaardig. Het is niet plausibel dat ze zo lang zouden wachten om alsnog naar uw huis te komen. Bovendien bleek uit hun vorige bezoek aan uw huis dat ze ook voor de machtsovername in staat waren tot uw huis te geraken en is er dus geen enkele reden waarom ze dat niet eerder opnieuw zouden kunnen gedaan hebben.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara, alsook die van uw familieleden, zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Over de locatie van uw originele taskara heeft u echter wel tegenstrijdige verklaringen gegeven. Bij uw onderhoud op het CGVS gaf u aan dat deze in Afghanistan was terwijl u eerder bij DVZ had verklaard dat deze in Bulgarije in beslag werd genomen (DVZ verklaring, p.10). uw verklaring hiervoor was dat het ook een kopie was die u in Bulgarije verloor (CGVS, p.23). Het is echter niet waarschijnlijk dat u dit als dusdanig zou vermeld hebben bij DVZ als het een kopie betrof.

De foto die u voorlegt van uzelf ondersteunt uw verklaringen niet. Er kan hoogstens worden vastgesteld dat er in uw buurt Afghaans ijs te vinden was, hetgeen niet hoeft te verbazen. Dat het ijs in een restaurant werd verkocht, dat u er werkte of dat daar een incident gebeurd is geenszins op te maken uit de foto.

Betreffende de werk- en schooldocumenten van uw broer, alsook de voorgelegde foto's van hem, dient opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De video die u voorlegt kan in geen geval uw verklaringen ondersteunen aangezien deze op elk moment door eender wie gemaakt kan zijn. U geeft aan deze zelf niet gemaakt te hebben (CGVS, p.18) en u bent zelf ook nergens te zien op de video.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingen-wet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn geweest tot de 4e graad, alsook lessen in de moskee of madrassa te hebben gevolgd (CGVS, p.6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “*de rechten van het kind*”.

2.2. In eerste instantie gaat verzoeker in op zijn persoonlijke en kwetsbare profiel en op de individuele vrees voor vervolging.

Verzoeker zet uiteen waarom volgens hem de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn vluchtrelaas niet kunnen overtuigen. Verder stelt hij dat rekening moet worden gehouden met zijn mentaal en psychologisch welzijn, nu hij als minderjarige zijn land is moeten ontvluchten, na jaren in een conflictueus gebied te hebben gewoond, en gelet op de scheiding van zijn broer tijdens zijn vlucht. Indien dit zorgvuldig was onderzocht, had men volgens hem kunnen vaststellen dat hij dermate kwetsbaar is dat hem een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij verwijst naar een media-artikel over kinderen op de vlucht en enkele bronnen over het psychisch lijden van niet-begeleide minderjarige asielzoekers. Het gegeven dat hij geen medische stukken kan voorleggen, betekent volgens hem niet dat hij het niet lastig heeft. Daarnaast wijst hij op de duur van zijn verblijf in België en stelt hij dat zijn jaren in dit land “*toch wel belangrijk geweest zijn voor de vorming van [zijn] persoonlijkheid*”. Hij betreurt het dat hij als meerderjarig werd beschouwd en dus niet naar school kon gaan. Hij stelt dat hij zich inschreef voor Nederlandse taallessen en ook tracht de taal te leren “*door zijn economische bijdrage in een fabriek in Langemark*”. Hij houdt voor dat hij zich aanpast en hiervoor de nodige inspanningen levert, alsook dat hij “*zich onmogelijk opnieuw [kan] gaan aanpassen*”.

Meer algemeen wijst verzoeker ook op vervolging van niet-moslims en gewone burgers, zoals burgers in het noordoosten van Afghanistan waar verzetsgroepen actief zijn, op een verslechterende humanitaire situatie en op de onmenselijke levensomstandigheden in het land, dit aan de hand van een rapport van het Europees Parlement van 5 oktober 2023 en een rapport van Aced van 11 augustus 2023. Hij benadrukt zijn herkomst uit de provincie Nangarhar, waar nog vele burgerslachtoffers vallen door de algemene (on)veiligheidssituatie.

2.3. In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt dat zijn profiel van familielid van een persoon die werkte voor de voormalige veiligheidsdiensten in Afghanistan hierbij in rekening moet worden gebracht. Hij verwijst naar verschillende rapporten en/of artikelen die een beeld schetsen van de algemene veiligheids-, mensenrechten- humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Inzake de veiligheidssituatie benadrukt verzoeker dat deze bijzonder volatiel blijft en zijn provincie van herkomst, Nangarhar nog steeds wordt geteisterd door willekeurig en gericht geweld. Hij is van mening dat de voorliggende informatie alleszins niet toelaat vast te stellen dat er op deze grond geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade. Hij wijst op verzet dat er is tegen de taliban en meerdere conflicten en veiligheidsincidenten waarvan burgers het slachtoffer zijn. Hij wijst ook andermaal op het geweld dat nog

plaatsvindt tegen personen die werkten voor of kunnen worden gelinkt aan de voormalige overheid en hun familieleden. Hij is van mening dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst te verzamelen, alsook dat deze naliet om bij de beoordeling van de veiligheidssituatie zijn persoonlijke omstandigheden in rekening te brengen. Hij wijst andermaal op zijn kwetsbaar profiel doordat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten. Hij wijst op meldingen van gevangenschap van kinderen, onder meer in de provincie Nangarhar.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij is allereerst van mening dat er onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is om hierover een standpunt in te nemen. Hij wijst verder op een humanitaire crisis in het land, die mee wordt veroorzaakt door het gebrek aan veiligheid en stabiliteit in het land. Hij zet zijn standpunt uiteen dat volgens hem de taliban, met hun strikte en verregaande toepassing van de sharia en de vele mensenrechtenschendingen, als actor verantwoordelijk zijn voor de precaire humanitaire situatie in Afghanistan. Hij maakt de vergelijking met het bewind van Al Shabaab in delen van Somalië. Ook zonder intentioneel handelen van een actor kan volgens hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Hij wijst nog op enkele ernstige natuurrampen, benadrukt zijn persoonlijk profiel, in het bijzonder zijn jonge leeftijd en vermeend verwesterd profiel, en stelt ten slotte dat zijn gezin honger lijdt.

Verzoeker stelt dat zijn terugkeer naar Afghanistan in de geschetste omstandigheden zal leiden tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 7 april 2026 dient verzoeker een eerste aanvullende nota in.

In de eerste plaats wijst verzoeker op zijn integratie en verwestering als grond voor internationale bescherming. Hij haalt ook algemene landeninformatie aan over hoe de taliban optreden tegen personen die hen in twijfel trekken of die ze als vijand beschouwen en over het profiel van (al dan niet gepercipieerde) “verwesterde” Afghanen en terugkeerders, met vermelding van de weblinks. De voorgehouden persoonlijke vrees onderbouwt hij aan de hand van de volgende stukken:

“3. Loonfiches van verzoeker over de tijd heen 2023-2026;

4. Arbeidscontract 2023;

5. Ondersteunende brief werkgever;

6. Attesten LIGO over opleidingen en talenkennis ;

7. Ondersteuningsbrief LIGO”.

In de tweede plaats haalt verzoeker aan dat hij in België aan het daten is met zowel mannen als vrouwen en dat hij zo zijn huidige partner heeft leren kennen, met wie hij reeds enkele keren heeft afgesproken. Hij stelt nog in de ontdekkingsfase te zijn en *“er nog geen ‘stempel’ op [te kunnen] kleven”*. Hij stelt alleszins open te staan voor tal van levens- en zienwijzen, wat niet geldt voor de taliban of de Afghaanse bevolking. Hij verwijst naar landeninformatie over de onderdrukking van vrouwen en LGBTQI-personen.

In de derde plaats stelt verzoeker dat zijn asielpcedure reeds vijf jaar duurt en de onzekerheid weegt op hem. Hij wijst op een artikel van Vluchtelingenwerk Nederland over het mentaal leed dat langdurige procedures kunnen veroorzaken bij asielzoekers. Hij voert aan te kampen met een gelaagd trauma en een jarenlange situatie van verhoogde stress. Hij stelt te vrezen voor stigmatisering bij terugkeer naar Afghanistan, gelet op zijn mentale moeilijkheden en wijst nog op het stigma dat in Afghanistan bestaat om hulp te zoeken voor mentale problemen.

In de vierde plaats stelt verzoeker dat hij in België niet strikt zijn geloof aanhangt en hij niet regelmatig deelneemt aan gebedsmomenten of aan de ramadan. Hij betoogt dat dit een bewuste en persoonlijke keuze is. Hij stelt te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedwongen tot het naleven van een rigide religieuze praktijk, die indruist tegen zijn fundamentele overtuigingen en persoonlijke levenssfeer. Hij stelt intrinsiek te zijn veranderd en deze veranderingen niet meer te kunnen terugdraaien.

In de vijfde plaats wijst verzoeker op de aanhoudende instabiliteit en wijdverspreide mensenrechten-schendingen in Afghanistan. Hij verwijst naar allerhande landeninformatie, in het bijzonder UNAMA-verslagen, een gezamenlijk rapport van UNAMA en OHCHR van juli 2025 dat focust op

mensenrechten-schendingen jegens bepaalde risicoprofielen, rapporten van Human Rights Watch, een rapport over kindhuwelijken van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025, het EUAA-rapport *“Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026 en enkele online nieuwsberichten, die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan in 2025. Hij merkt op dat het structureel en systematisch mensenrechtendeficit sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 ook in 2025 aanhoudt. Hij maakt verder gewag van een mogelijkheid dat terugkeerders door de de facto-autoriteiten in Afghanistan worden verdacht van een vermeende band met buitenlandse actoren, integratie in een westers land of afwijkend gedrag en zo een verhoogd risico lopen op vervolging, arrestatie of mishandeling. Hij wijst op het begin 2026 door de taliban ingevoerde nieuwe strafwetboek. Hij wijst nog op het gegeven dat de socio-economische situatie van terugkeerders doorgaans slechter is dan deze van zij die zijn gebleven en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) niet meewerkt aan terugkeer uit het Westen. Hij betoogt dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto-autoriteiten verantwoordelijk is voor de schrijnende armoede en noden in Afghanistan. Hij benadrukt ten slotte dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, onder meer via monitoring van de sociale media.

3.2. Op 8 april 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023;
- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, januari 2026.

3.3. Op de terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer, waarin hij aangeeft op een aantal punten te willen reageren op de aanvullende nota van het CGVS en refereert aan actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Wat volgt is echter grotendeels een herneming van exact hetzelfde betoog als in de eerste aanvullende nota. Bijkomend wijst verzoeker – onder verwijzing naar enkele artikelen uit de media – op een algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan. Dit conflict beperkt zich volgens hem niet langer tot schermutselingen in de grensstreek. Ten slotte legt verzoeker nog een getuigenverklaring en enkele foto's van zichzelf en zijn vriend voor.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Specifiek wat de beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken betreft, is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De beide partijen hebben in hun aanvullende nota's ook nog geactualiseerde landeninformatie bijgebracht. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel in vluchtelingrechtelijke zin als op het vlak van de subsidiaire

bescherming, te beoordelen. Aldus is de huidige situatie ook niet langer vergelijkbaar met de situatie die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “Guidance note” van februari 2022.

4.1.3. Verzoeker overtuigt verder niet met zijn kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing dat geen bijzondere procedurele noden blijken.

Op verschillende punten in zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nog minderjarig was toen hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Hij gaat er echter aan voorbij dat bij beslissing van de Dienst Voogdij van 7 maart 2022 werd vastgesteld dat hij meerderjarig is en dat uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij een vermoedelijke leeftijd heeft van 20, 8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Hierop werd zijn geboortedatum gecorrigeerd naar 1 januari 2003. Dit alles impliceert dat verzoeker reeds 18 jaar was bij vertrek uit Afghanistan. In zoverre hij stelt dat er vragen rijzen naar de wetenschappelijkheid van het leeftijdsonderzoek en betoogt dat de beslissing van de Dienst Voogdij onvoldoende was gemotiveerd – zoals de Raad van State in andere zaken reeds heeft vastgesteld –, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad, aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Zo hij werkelijk de mening was toegedaan dat er een probleem was met zijn leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat hij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verzoekers kritiek dat hij niet kon ingaan tegen de beslissing van de Dienst Voogdij omdat hij de leeftijdsprocedure niet ten volle begreep en nooit bijstand kreeg, betreft ook niet meer dan blote beweringen en kan niet overtuigen. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker ingelicht over de geuite twijfel over zijn leeftijd, werd hem een document overhandigd over het verloop van de leeftijdstest en verzette hij zich hier niet tegen. Hij werd bij de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij verder gewezen op zijn beroepsmogelijkheid tegen deze beslissing. Hij toont niet aan dat hij niet de nodige stappen kon zetten om deze beslissing in rechte aan te vechten.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een zeer algemene verwijzing naar traumatische ervaringen die hij in Afghanistan of onderweg zou hebben meegemaakt, zijn onzekere situatie in België of nog het gegeven dat hij meent dat zijn oprechtheid onterecht in vraag wordt gesteld, waarmee hij nalaat om aan de hand van voldoende concrete elementen aan te tonen dat er in zijn hoofd bijzondere procedurele noden aanwezig waren of zijn. In dit verband worden evenmin ondersteunende stukken aangebracht. Zo ligt geen enkel medisch of psychologisch stuk voor dat aangeeft dat verzoeker op medische of psychologische gronden niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Tijdens zijn interview op het CGVS van 13 september 2023 verklaarde verzoeker dat hij werkte in een restaurant en dat één van zijn broers werkte bij het leger. Ongeveer twee maanden voor de machtsovername door de taliban merkte hij, tijdens het poetsen, onder een van de tafels van het restaurant een bom en elektrische kabels op. Hij belde zijn broer, die naar het restaurant kwam. Ondertussen belde zijn broer het districtshuis en na een half uur kwam ook de politie. Korte tijd later begonnen de taliban hem en zijn broer, via hun vader, telefonisch te bedreigen, waarna hij stopte met zijn werk. Zijn vader adviseerde zijn oudste broer om in zijn werkplaats te blijven en niet meer naar huis te komen en hemzelf om het huis niet meer te verlaten. Tien dagen na het incident zijn de taliban naar zijn huis gekomen. Zijn vader maande hem aan naar de burens te gaan, waar hij bleef tot de ochtend erna. Daarna ontving hij nog verschillende dreigbrieven. De taliban belden ook nog steeds zijn vader en broer. Verzoeker verliet, samen met zijn broer, Afghanistan de derde dag na de machtsovername. Hij raakte gescheiden van zijn broer aan de Turkse grens en sindsdien is zijn broer spoorloos.

Ter staving van dit asielrelaas legde verzoeker op het CGVS kopieën van de volgende documenten voor: zijn taskara en deze van enkele familieleden, een foto van zichzelf, werk- en schooldocumenten van zijn broer en foto's van zijn broer in legeruniform. Verder legde hij een USB-stick neer met een video over een ontploffing.

4.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie in de “COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 blijkt allereerst dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van

andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Door louter op algemene wijze te poneren dat hij “objectieve” bewijsstukken heeft voorgelegd, brengt verzoeker geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Waar de voorgelegde stukken slechts kopieën zijn, wordt bovendien opgemerkt dat hieraan hoe dan ook weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend, nu deze gemakkelijk zijn te vervalsen. Ook aan privéfoto's kan weinig bewijswaarde worden toegekend, nu deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal ook bij dat de foto die verzoeker van hemzelf voorlegde zijn verklaringen in geen geval kan ondersteunen, nu op basis hiervan hoogstens kan worden vastgesteld dat er in zijn buurt Afghaans ijs was te vinden. Dat het ijs in een restaurant werd verkocht, dat hij er werkte of dat daar een incident is gebeurd, valt niet op te maken uit de foto.

De voorgelegde taskara's van verzoeker en zijn familieleden vormen verder louter een aanwijzing voor hun identiteit, die op zich niet wordt betwist.

Verzoeker betwist ten slotte volgende beoordeling inzake de voorgelegde video niet: *“De video die u voorlegt kan in geen geval uw verklaringen ondersteunen aangezien deze op elk moment door eender wie kan zijn gemaakt. U geeft aan deze zelf niet gemaakt te hebben (CGVS, p.18) en u bent zelf ook nergens te zien op de video.”*

4.2.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het werk van zijn broer of omwille van een incident met een bom in het restaurant waar hij werkte. Dit omwille van een geheel van gebrekkigheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.5. Op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde objectieve landeninformatie wordt het allereerst op zich niet betwist dat personen die tot de vroegere Afghaanse veiligheidsdiensten behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Verzoeker legde evenwel geen geloofwaardige verklaringen af over de vlucht van zijn broer – samen met hem – uit Afghanistan en diens vermissing. Nu hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de verblijfplaats en huidige situatie van zijn broer, is hij er ook niet in geslaagd om aan te tonen dat zijn broer zich in een problematische situatie bevindt. De volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen hierover in de bestreden beslissing vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier en worden door de Raad bijgetreden:

(1) Het is allereerst al opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 22 februari 2022 en op 30 mei 2022 verklaarde dat zijn broer zich nog in zijn dorp in Afghanistan bevond, en hij pas tijdens zijn interview op de DVZ op 30 december 2022 voor het eerst verklaarde dat zijn broer zich op dat moment in Iran bevond. Van iemand die voorhoudt samen met zijn broer uit Afghanistan te zijn vertrokken, mag terecht worden verwacht dat hij vanaf het begin aanhaalt dat zijn broer zich niet meer in Afghanistan bevindt.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanmelding op de DVZ officieel nog minderjarig was en er desondanks geen voogd of advocaat aanwezig was om hem bij te staan. Hij stelt dat de leeftijdsbeslissing niet retroactief kan worden gebruikt. Uit zijn verklaringen bij zijn aanmelding mogen volgens hem bijgevolg geen argumenten worden geput. Het gegeven dat de verklaringen bij aanmelding op de DVZ verschillen van de verklaringen bij het latere interview bij de DVZ en het interview op het CGVS kan volgens hem geen aanleiding geven tot het in twijfel trekken van zijn asielrelaas. Hij benadrukt dat hij, op het moment dat hij op de DVZ voor het eerst officieel werd bevraagd naar zijn asielrelaas, heeft aangehaald dat hij zijn broer verloor tijdens zijn vlucht.

Zoals reeds werd gesteld, stelde de Dienst Voogdij echter bij beslissing van 7 maart 2022 verzoekers meerderjarigheid vast, gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek die uitwezen dat hij een vermoedelijke leeftijd heeft van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Hierop werd zijn geboortedatum ook gecorrigeerd naar 1 januari 2003. Aldus kan niet blijken dat verzoeker nog minderjarig toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende of op het ogenblik van zijn interview op de DVZ op 22 februari 2022. Hij toont bijgevolg niet aan dat met zijn verklaringen afgelegd op deze laatste datum geen rekening zou mogen worden gehouden. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat hij op 30 mei 2022 eveneens verklaarde dat zijn broer nog in zijn dorp in Afghanistan verbleef, verklaring die dateert van na de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker meent dan wel dat deze verklaring niet mag worden aangegrepen om zijn relaas in twijfel te trekken, waarmee hij echter geen uitleg of rechtvaardiging aanreikt voor de gedane vaststellingen en zodoende de beoordeling ook niet onderuit haalt.

(2) Er wordt verder afbreuk gedaan aan verzoekers verklaringen over de gezamenlijke vlucht en het verlies van zijn broer onderweg doordat het ongeloofwaardig is dat hij en zijn broer op geen enkele manier afspraken zouden hebben gemaakt over wat ze zouden doen indien ze elkaar onderweg zouden verliezen, met name om elkaar te vinden of minstens te contacteren, en dit des te meer nu verzoeker aangaf dat ze zich wel zeer bewust zouden zijn geweest van de gevaren en risico's onderweg. Dat zijn broer, diens profiel in acht genomen, geen voorzorgsmaatregelen zou nemen, is terecht ongeloofwaardig. Verzoeker brengt in zijn beroep ook geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling.

4.2.6. Nog op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde objectieve landeninformatie wordt het verder op zich niet betwist dat familieleden van personen die tot de vroegere Afghaanse veiligheidsdiensten behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt echter geen dergelijke zaken aan. De loutere hoedanigheid van familielid van een vroeger lid van de veiligheidsdiensten, van wie a priori niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

4.2.7. Verder kan geen geloof worden gehecht aan de eigen problemen die verzoeker stelt te hebben gekend met de taliban, gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen, waartegen verzoeker ook geen concrete argumenten aanvoert om deze te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

(1) Het is allereerst al opmerkelijk dat verzoeker op de DVZ, met name wanneer hij bij de registratie van zijn verzoek een eerste keer werd gevraagd naar de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan, geen enkele melding maakte van het incident met de bom. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding waren van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

(2) Verzoeker slaagt er ook niet in om een ander licht te werpen op de volgende beoordeling in de bestreden beslissing, die dus kan worden overgenomen: *“Volgens uw verklaringen had het restaurant waar u werkte een bewaker in dienst (CGVS, p.9). Het was zijn taak de hele nacht te bewaken omdat er veel dieven waren en die mogelijk de melk zouden stelen of iets zouden mengen in de voeding (CGVS, p.10). U verklaarde weliswaar ook dat hij oneerlijk was en de politie hem verschillende keren betrapt had op slapen in plaats van bewaken (CGVS, p.9). Gevraagd waarom uw baas geen andere bewaker in dienst nam als deze zo een slechte bewaker was, antwoordde u dat de baas liever iemand van zijn familie had dan een vreemde (CGVS, p.10). U verklaarde echter ook dat hij verslaafd was aan opium (CGVS, p.10). Het is niet geloofwaardig dat uw baas perse deze persoon als bewaker wou aanhouden terwijl hij al enkele malen betrapt zou zijn op slapen en daarnaast verslaafd was aan opium, louter omdat hij familie was. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u de bewaker die dag helemaal niet had gezien (CGVS, p.14) als het zijn taak was het restaurant elke nacht te bewaken. Ook als hij in slaap gevallen zou zijn, wat hij volgens uw verklaringen af en toe deed, zou u hem nog steeds aantreffen in het restaurant.”*

(3) Verzoekers verklaringen zijn tegenstrijdig waar hij enerzijds verklaarde dat hij geen idee had hoe de bom er uitzag omdat hij deze enkel van ver zou hebben gezien (notities persoonlijk onderhoud, hierna: NPO, p.14) en hij anderzijds verklaarde dat hij net dichtbij was gegaan en zo had gezien dat er ook plakband aan hing (NPO, p.13). Nog is het niet geloofwaardig dat hij niet kon onderscheiden of het al dan niet een geactiveerde bom betrof, terwijl hij ook verklaarde dat hij herkende dat het een bom was omdat hij eerder zo'n dingen op tv had gezien wanneer organisaties informatie over het ontminnen van bommen wilden verspreiden (NPO, p.13). Evenzeer wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover sterk ondermijnd doordat hij niets vermeldde op de DVZ over de elektrische kabels die hij aan de bom zag liggen en doordat hij op de DVZ

sprak over verschillende bommen die hij zag liggen op de tafel (DVZ, vragenlijst CGVS) terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat het maar één bom was (NPO, p.14) die hij vond onder de tafel (NPO, p.13 en p.15).

(4) Het is vervolgens ongeloofwaardig dat verzoeker de eigenaar van het restaurant niet opbelde, dat het ook op geen enkel ogenblik in hem opkwam om dit te doen en dat hij evenmin weet wie dit alsnog deed, terwijl hij daar de hele tijd aanwezig was.

(5) Bovendien is het onaannemelijk dat de politie met twee “rangers” en zeven agenten ter plaatse kwam en dat ze, terwijl ze niets anders konden doen dan wachten, hem geen vragen stelden om hoogte te nemen van de situatie en evenmin actie ondernamen om hem te evacueren in afwachting dat de experts de bom tot ontploffing brachten.

(6) Het komt ten slotte ongeloofwaardig voor dat enkel verzoeker bij de ingenieur moest blijven staan en zijn collega – die eveneens aanwezig was toen hij de bom vond en tevens naar zijn oom, die lid was van de veiligheidsdiensten, belde – gewoon kon vertrekken. Hij blijkt bovendien niet te weten wanneer of hoe zijn collega is vertrokken.

4.2.8. Daarnaast missen verzoekers verklaringen over de ingeroepen vervolgingsfeiten eveneens geloofwaardigheid, gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen waartegen verzoeker opnieuw geen concrete argumenten aanvoert om deze te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

(1) Allereerst missen verzoekers verklaringen geloofwaardigheid waar hij voorhield als zouden de taliban op de hoogte zijn geweest van zijn broers job en hem gewoon lieten begaan, maar hen beiden alsnog wilden wanneer hij hun plan verpestte. Dit geldt des te meer nu hij verklaarde dat de taliban mensen die bij de overheid werkten wel degelijk lastig vielen. Nog is het volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban hem en zijn broer ter verantwoording zouden willen roepen, maar niet duidelijk aangeven waar ze wensten dat hij zich meldde.

(2) Evenmin kan geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij, toen de taliban naar zijn huis kwamen, rond middernacht zo maar via een kleine deur konden binnengaan bij de burens, terwijl daar een volwassen dochter leefde, en hij er bovendien de hele nacht kon spenderen in dezelfde ruimte als hen. Ook is het niet geloofwaardig dat de taliban, nadat ze aanbelden en niemand open deed, gewoon weggingen en niet meer moeite deden om binnen te komen in hun huis en hem mee te nemen.

(3) Het is niet geloofwaardig dat de taliban hem herhaaldelijk brieven zouden sturen en zouden bellen maar hem – voor zijn vertrek – niet meer zouden komen opzoeken, terwijl ze wisten waar hij woonde. Hij legde bovendien geen van deze dreigbrieven neer.

(4) Ten slotte wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaring dat de taliban na zijn vertrek, twee maanden na het incident, nog eens zouden zijn langsgekomen. Het is terecht niet plausibel dat ze zo lang zouden wachten om alsnog naar zijn huis te komen, terwijl uit hun vorige bezoek bleek dat ze ook voor de machtsovername in staat waren tot zijn huis te geraken en er dus geen enkele reden was waarom ze dit niet eerder opnieuw zouden kunnen hebben gedaan.

4.2.9. Verzoeker verwijst naar verschillende bronnen – waaronder een resolutie van het Europese Parlement van 5 oktober 2023, een rapport van Asylas van 21 september 2022 en een rapport van Aclad van 11 augustus 2023 – om de wraaklustigheid van de taliban aan te tonen, niet enkel ten aanzien van werknemers van de voormalige overheid maar ook hun familieleden. Met deze verwijzing haalt verzoeker de beoordeling nog niet onderuit dat op basis van de voorliggende objectieve landeninformatie de loutere hoedanigheid van familielid van een persoon die actief was voor de vroegere veiligheidsdiensten in Afghanistan niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen en hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn broer wordt gevisieerd of dat er aanwijzingen zijn dat de taliban op zoek zijn naar of wraak willen nemen op zijn broer en om deze reden ook diens familieleden viseren. Dit betoog vermag niet de voorgaande beoordeling over de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Ook verzoekers zeer algemene verwijzing naar geweld tegen niet-moslims en gewone burgers, zoals burgers in het noordoosten van het land waar verzetsgroepen actief zijn, of naar de vele burgerslachtoffers die nog vallen in zijn provincie van herkomst Nangarhar, is niet van aard dat hij hiermee een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging kan aantonen.

Verzoeker voert weliswaar aan dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, zonder evenwel te duiden welke “objectieve elementen” hierbij onterecht over het hoofd zijn gezien of onvoldoende gewicht werd toegekend.

4.2.10. In zoverre verzoeker opnieuw aanhaalt dat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en hiermee geen rekening is gehouden, wordt herhaald dat verzoeker, volgens de resultaten van het leeftijdsonderzoek,

bij vertrek uit zijn land van herkomst wel degelijk al meerderjarig was. Zijn stelling dat het feit dat hij aan een leeftijdsonderzoek werd onderworpen reeds zou aantonen dat de asieldiensten vanaf het begin op zoek waren naar tegenstrijdigheden, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd het leeftijdsonderzoek ingegeven door verzoekers fysieke voorkomen en bevestigde dit zijn meerderjarigheid.

Verzoeker benadrukt verder dat hij langer dan één jaar onderweg was naar België en wijst op algemene wijze op een angstige vlucht en de scheiding van zijn broer tijdens zijn vlucht, eerdere traumatische ervaringen, een onzekere, vermoeiende reis naar België en het gegeven dat zijn oprechtheid door de asielinstanties in vraag werd gesteld. Dit alles zou een niet te onderschatten impact op hem hebben gehad en met zijn profiel werd volgens hem onvoldoende rekening gehouden bij het opstellen van de vragen en tijdens het onderhoud en ook bij de beoordeling van zijn asielrelaas. In dit verband werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker met zijn zeer algemene en niet concreet onderbouwde betoog niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd bijzondere procedurele noden speelden of spelen. Verzoeker toont niet concreet aan dat, rekening houdend met zijn leeftijd en profiel, onrealistische of te hoge verwachtingen werden gesteld op het vlak van wat hij kan worden geacht te weten of verklaren. Evenmin slaagt hij er met zijn betoog in om aan te tonen dat de commissaris-generaal “*op zoek [was] naar zogenaamde tegenstrijdige verklaringen*”. In dit verband gaat hij er ook aan voorbij dat de commissaris-generaal weliswaar heeft geoordeeld dat hij had gelogen over zijn leeftijd, maar dit de commissaris-generaal er niet van heeft weerhouden om zijn asielmotieven aan een grondig en individueel onderzoek te onderwerpen. Hij duidt ook nergens concreet welke vragen niet aangepast waren aan zijn profiel of op welk concreet punt de beoordeling uitgaat van te hoge verwachtingen gelet op zijn profiel. De Raad ziet alleszins ook geen concrete redenen bv. op basis van verzoekers leeftijd ten tijde van de ingeroepen gebeurtenissen of zijn interviews die maken dat hij niet in staat kan worden geacht om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen of om zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten. Met zijn zeer algemene verwijzing naar een kwetsbaar profiel, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de gedane beoordeling omtrent zijn asielrelaas.

4.2.11. Verzoeker merkt nog op dat hij op het einde van zijn persoonlijk onderhoud de notities hiervan heeft opgevraagd, maar deze niet heeft mogen ontvangen. Hij betreurt dat hij aldus niet de kans had om eventuele tegenstrijdigheden te detecteren of recht te zetten. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de stukken van het administratief dossier aangeven dat de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk aangetekend zijn overgemaakt aan verzoeker, net als aan één van de twee advocaten die hij raadpleegde. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker, wiens dossier trouwens ter inzage lag op de griffe van de Raad voorafgaand aan de zitting, op geen enkel ogenblik in het kader van de huidige beroepsprocedure heeft aangegeven dat de verklaringen die hij aflegde op het CGVS niet correct zijn begrepen of weergegeven.

4.2.12. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land, omwille van het vroegere werk van zijn broer of het ingeroepen incident met een bom in het restaurant waar hij werkte, een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.13. Verzoeker verwijst vervolgens naar zijn psychologische kwetsbaarheid als grond voor internationale bescherming. Hij vreest hierom te worden gestigmatiseerd.

De Raad wijst er in dit verband op dat in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024 (p. 92-94) personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de ‘*wil van God*’ door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Niet elke persoon met ernstige fysieke of psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er moet worden overgegaan tot een individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houdend met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn fysieke of psychische gezondheidsproblemen en de mogelijke negatieve perceptie door de familie.

In dit verband herhaalt de Raad allereerst dat – zoals reeds werd vastgesteld – verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat hij nog minderjarig was bij vertrek uit zijn land van herkomst. Om deze reden is ook zijn verwijzing naar een artikel over kinderen op de vlucht en enkele bronnen over het psychisch lijden van niet-begeleide minderjarige asielzoekers niet dienstig.

Verzoeker toont verder in het geheel niet aan dat hij beantwoordt aan dit risicoprofiel. Hij verwijst slechts op zeer algemene wijze naar zijn jarenlang verblijf in een conflictueus gebied, een gelaagd trauma en een jarenlange situatie van verhoogde stress en onzekerheid als gevolg van zijn langdurige asielprocedure. Hij

erkent dat hij geen enkel begin van bewijs, zoals een medisch of psychologisch stuk, kan voorleggen van werkelijke en noemenswaardige mentale gezondheidsproblemen of een nood aan mentale gezondheidszorg. Er blijkt ook helemaal niet dat hij tijdens zijn verblijf in België op enig ogenblik medische of psychologische hulp nodig had. Hij betoogt dan wel dat dit niet betekent dat hij het niet lastig heeft, wat evident niet volstaat om aan te tonen dat er op grond van zijn mentaal of psychologisch welzijn concrete aanwijzingen zijn van een nood aan internationale bescherming of dat er in zijn hoofd risico-verhogende omstandigheden aanwezig zijn. Hij toont niet concreet aan dat er sprake is van psychische problemen waardoor hij op negatieve wijze in het vizier van de taliban of zijn gemeenschap zou komen of waardoor hij zou worden verhinderd om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden en op normale wijze deel te nemen aan het dagdagelijkse leven in Afghanistan.

4.2.14. Verzoeker beroept zich verder op een nood aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa en (gepercipieerde) verwestering en/of normoverschrijding.

4.2.15. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als degene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen is verankerd, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘*legitieme heersers*’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*‘Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar’*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘*erg moderne*’ en andere ‘*conservatieve*’ madrassa’s (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het

naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer worden geformaliseerd en gepubliceerd, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama*'), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari, waarnaar in een van de door verzoeker aangehaalde bronnen wordt verwezen, legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden '*bekentenissen*' en '*getuigenverklaringen*' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de imam. Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit worden veroordeeld tot een gevangenisstraf. Een '*rebel*' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die '*ernaar streeft corruptie te verspreiden*' en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen worden hervormd zonder te worden gedood. Artikel 4, clausule 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot

vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het wetboek het woord '*slaaf*' ('*ghulam*') en '*meester*' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of '*meester*'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals '*een wond of blauwe plekken*', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the 'The Criminal Procedure Code for Courts' Issued by the Taliban*", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om '*immorele inhoud*' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘*beïnvloed*’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïdoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.16. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er aldus op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdoleerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.17. Verzoeker wijst op zijn verblijf in België sinds begin 2022 en stelt dat – volgens een Handboek Jeugdrecht van de Balie Gent – de periode tussen 12 en 22 jaar een cruciale ontwikkelingsfase vormt voor

jongeren. Hij wijst op door hem gevolgd Nederlandse taallessen en het gegeven dat hij ook tracht de taal te leren *“door zijn economische bijdrage in een fabriek in Langemark”*. Door deze taallessen en zijn tewerkstelling stelt hij *“ongetwijfeld”* en zonder dit te beseffen Westerse eigenschappen eigen te hebben gemaakt. Hij stelt dat zijn jaren in dit land *“toch wel belangrijk geweest zijn voor de vorming van [zijn] persoonlijkheid”*. Hij houdt voor dat hij zich aanpast en hiervoor de nodige inspanningen levert, alsook dat hij *“zich onmogelijk opnieuw [kan] gaan aanpassen”*. Hij stelt te vrezen dat hij, omwille van zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan, zijn jarenlange verblijf in Europa en zijn *“onderdompeling”* in de Belgische maatschappij, bij terugkeer onmiddellijk zal worden *“ontmaskerd”* en in het vizier zal komen van de gewone burgers, maar nog meer van de taliban. Hij vreest er, omwille van zijn (lang) verblijf in een Westers land, als ongelovige te worden beschouwd. Hij benadrukt dat hij in België een leven in vrijheid leidt, waarbij hij autonoom keuzes kan maken omtrent zijn levenswijze, sociale contacten, voedingsgewoonten en de wijze waarop hij al dan niet zijn geloof beleeft. Ter ondersteuning van dit betoog voegt hij allereerst zijn arbeidscontract, loonfiches en een brief van zijn werkgever die zijn tewerkstelling als kuiser bevestigt en getuigt over zijn meerwaarde voor het bedrijf en zijn gedrevenheid, collegialiteit en flexibiliteit. Verder liggen enkele deelcertificaten Nederlandse tweede taal en een schrijven van Ligo dat hij een sterke en hulpvaardige cursist is voor.

4.2.18. De Raad wijst er vooreerst op dat een louter verblijf van enkele jaren in een Westers land en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden in beginsel geen afdoende reden zijn om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in de uitermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Met zijn voormeld betoog slaagt hij hier niet in.

4.2.19. Verzoeker wijst op een *“onderdompeling”* in de Belgische maatschappij, wat concreet wordt vertaald in de gegevens dat hij al langere tijd werkt en de taal Nederlandse leert. Aldus kan worden afgeleid dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving. De getuigenverklaringen geven verder aan dat zijn werkgever tevreden is van zijn arbeidsprestaties en dat hij gedreven, collegiaal, flexibel en hulpvaardig is. Dit zijn lovenswaardige elementen en verzoeker toont hiermee aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Deze elementen volstaan echter niet om concreet aan te tonen dat hij tijdens zijn verblijf in België zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving, wordt niet concreet aangetoond. Evenmin toont hij concreet aan dat hij gedurende zijn verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden bestempeld als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Uit de voorgelegde stukken kan slechts zeer weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies die dit heeft op zijn persoon. Hij schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban of enige andere groepering komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Nog wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in de voorgelegde verklaringen wordt omschreven als gedreven, collegiaal, flexibel en hulpvaardig, niet zomaar kan worden gelijkgesteld met *“verwestering”*. Hiermee kan andermaal niet blijken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

Verzoeker benadrukt verder dat hij in België een leven in vrijheid leidt, waarbij hij autonoom keuzes kan maken omtrent zijn levenswijze, sociale contacten, voedingsgewoonten en de wijze waarop hij al dan niet zijn geloof beleeft. Hij werkt deze door hem gemaakte *“keuzes”* echter niet concreet uit en deze worden evenmin

ondersteund door een begin van bewijs. Aldus toont hij niet aan dat moet worden afgestapt van de voormelde beoordeling.

Uit de voorgelegde stukken blijkt zo maar zeer weinig over de sociale contacten die verzoeker in België heeft. Op zijn werk en tijdens de Nederlandse taallessen is hij gekend als collegiaal en hulpvaardig, maar hiermee toont hij nog niet aan dat hij hier veelvuldige en stabiele sociale contacten heeft opgebouwd en al zeker niet dat hij door deze contacten werkelijk wordt ondergedompeld in of concreet wordt beïnvloed door de Belgische normen en waarden.

Verzoeker stelt in zijn (eerste) aanvullende nota verder dat hij niet strikt zijn geloof aanhangt. Hij stelt niet regelmatig deel te nemen aan gebedsmomenten en evenmin deel te nemen aan de ramadan, alsook dat dit een bewuste en persoonlijke keuze betreft. Hij stelt te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedwongen tot het naleven van een rigide religieuze praktijk, die indruist tegen zijn fundamentele overtuigingen en persoonlijke levenssfeer zoals hij deze tijdens zijn verblijf in België uitbouwde. Hij stelt intrinsiek te zijn veranderd en deze veranderingen niet zonder meer te kunnen terugdraaien. Verzoeker beperkt zich aldus echter tot wel zeer algemene, vage en oppervlakkige beweringen die op geen enkel ogenblik als concreet en doorleefd zijn te beschouwen en die evenmin worden ondersteund door een begin van bewijs. Tijdens zijn interview op het CGVS bevestigde verzoeker dat hij soennitisch moslim is en dat hij ook in België nog steeds praktiserend moslim is (*“Ja godzijdank”*) (NPO, p. 3-4). Thans stelt hij plots dat hij zijn geloof niet meer strikt zou aanhangen, en dit een bewuste en persoonlijke keuze betreft, zonder echter concreet te kunnen duiden waaruit zijn bewuste en persoonlijke keuze precies bestaat of welke evolutie in zijn denken en overtuigingen hij precies heeft doorgemaakt. Hij uitte zich eerder als overtuigd moslim en geeft op zich niet aan dat hij dit niet langer zou zijn of dat hij niet langer praktiserend moslim is. Hij kan niet concreet duiden hoe of waarom zijn eigen visie op de islam is veranderd doorheen zijn verblijf in België. Hij verwijst hiervoor op zeer algemene wijze op fundamentele overtuigingen en een persoonlijke levenssfeer zoals hij deze tijdens zijn verblijf in België uitbouwde, maar die hij op geen enkele wijze concreet kan invullen. Hij legt aldus geen geloofwaardige verklaringen af over een gewijzigde eigen visie op de islam en maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gedragingen zal moeten stellen die niet overeenstemmen met zijn persoonlijke (geloofs)overtuiging. Dat alles wordt op geen enkele manier concreet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker duidt evenmin concreet welke voedingsgewoonten of levenswijze hij in België heeft aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan in de problemen kan komen en maakt al zeker niet aannemelijk dat dit dan een uiting is van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker spreekt weliswaar over een *“tegengesteld gedachtegoed”* door zijn participatie aan de Belgische samenleving, zonder dit echter concreet te kunnen maken. Hij toont niet concreet aan dat er bij hem sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ook maakt hij niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn huidige westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker stelt *“ongetwijfeld”* en zonder dit te beseffen Westerse eigenschappen eigen te hebben gemaakt, maar hij kan deze niet benoemen of duiden. Hij stelt nog dat zijn jaren in dit land *“toch wel belangrijk geweest zijn voor de vorming van [zijn] persoonlijkheid”* en wijst op zijn *“(nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen”* die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen, wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw de plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen, maar slaagt er andermaal niet in om dit enigszins concreet te maken.

4.2.20. Verzoeker haalt in zijn aanvullende nota's nog aan dat hij in België, *“in een proces van zelfontplooiing en identiteitsvorming”*, aan het daten is met zowel mannen als vrouwen en dat hij zo zijn huidige partner heeft leren kennen, met wie hij reeds enkele keren zou hebben afgesproken. Hij stelt nog in de ontdekkingsfase te zijn en *“er nog geen ‘stempel’ op [te kunnen] kleven”*. Hij stelt alleszins open te staan voor tal van levens- en zienswijzen, wat niet geldt voor de taliban of de Afgaanse bevolking. Hij verwijst naar landeninformatie over de onderdrukking van LGBTIQ-personen en legt ter staving hiervan een getuigenverklaring en enkele foto's van zichzelf en zijn vriend voor.

Uit de voorgelegde getuigenverklaring kan echter helemaal niet blijken dat deze persoon een relatie heeft met verzoeker of dat verzoeker zelfs maar zou daten met mannen. In deze verklaring wordt louter gesteld dat verzoeker zijn best doet om zich te integreren, dat hij hier vrienden heeft en dat hij graag in Europa zijn leven

wil opbouwen. Mocht deze persoon werkelijk een relatie hebben met verzoeker of er persoonlijk getuige van zijn dat verzoeker datet met mannen, zou toch kunnen worden verwacht dat deze persoon hiervan concreet melding zou hebben gemaakt, te meer nu verzoeker deze verklaring specifiek bijbrengt als bewijs dat hij aan het daten is met mannen. Ook de door verzoeker in dit verband voorgelegde kleurenkopieën zijn volledig nietszeggend. Het betreft vijf foto's die duidelijk min of meer op hetzelfde moment zijn genomen. Deze tonen niet meer dan twee mannen in een zetel, met achter hen aan de muur onder meer een poster van een vrouw.

Verzoeker uitte ook niet reeds eerder een dergelijke vrees en beperkt zich – niet voor het eerst – tot zeer algemene en blote beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd door concrete en doorleefde verklaringen of een begin van bewijs. Mocht verzoeker werkelijk in België aan het daten zijn met mannen en – zoals hij aangaf op de zitting – zijn huidige vriend online hebben leren kennen een klein jaar geleden, zou toch ook mogen worden verwacht dat hij hiervan wel degelijk een (begin van) bewijs zou moeten kunnen voorleggen. Dat verzoeker een verklaring van zijn vriend voorlegt terwijl niets in deze verklaring er ook maar op wijst dat ze zouden daten of een relatie hebben en hij op de zitting nog aangaf dat hij pas in België ontdekte dat hij zich ook aangetrokken zou voelen tot mannen, wat impliceert dat hij eerder geen dergelijke gevoelens had in zijn land van herkomst, wijst veeleer op het opportunistisch karakter van dit betoog van verzoeker, dat alleszins op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt.

4.2.21. De voormelde elementen volstaan aldus ook niet opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd of als iemand die hun normen heeft overschreden én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

4.2.22. De Raad wijst er verder andermaal op dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, reeds meerderjarig was toen hij is vertrokken uit Afghanistan. Hij benadrukt weliswaar Afghanistan te hebben verlaten drie dagen na de machtsovername door de taliban en nooit onder het nieuwe, strikte beleid in Afghanistan te hebben geleefd, waarmee de volgende beoordeling in de bestreden beslissing evenwel nog niet wordt weerlegd of in een ander daglicht gesteld:

“Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn geweest tot de 4e graad, alsook lessen in de moskee of madrassa te hebben gevolgd (CGVS, p.6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en hij er volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of er niet langer mee zou zijn vertrouwd. Er blijkt niet dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze intussen aangescherpt als gevolg van de machtsovername door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan, toont verzoeker nog niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet.

Niettegenstaande verzoeker op het CGVS aangaf dat hij nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan waarmee hij contact heeft (NPO, p. 5-6), houdt hij thans voor dat hij zou zijn verstoten door zijn eigen familie, die het niet eens is met zijn levensstijl en -keuzes, waardoor hij op heden geen contact meer heeft met hen. Opnieuw moet de Raad echter vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot wel zeer algemene beweringen en hij er niet in slaagt om zijn betoog te onderbouwen met voldoende concrete en doorleefde verklaringen of aan de hand van een begin van bewijs. Zo wordt herhaald dat verzoeker met de door hem voorgelegde bewijzen niet concreet maakt dat hij werkelijk een Westerse levensstijl heeft aangenomen en kan hij nergens concreet maken aan welke levensstijl of gemaakte keuze(s) zijn familie dan precies aanstoot nam, hoe ze dit vernamen, wat hun precieze reactie was, ... Het komt verzoeker toe om zijn individuele vrees met voldoende concrete bewijselementen te onderbouwen en hij blijft op dit punt volledig in gebreke. Hij legt aldus andermaal geen geloofwaardige verklaringen af als zou hij thans niet langer in contact staan met zijn familie. Aldus kan hij redelijkerwijze wel degelijk nog in staat worden geacht om, via zijn familiaal netwerk, op de

hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

4.2.23. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd.

4.2.24. Het wordt verder niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

4.2.25. Verzoeker wijst er nog op dat, bij terugreis met het vliegtuig, zijn herkomst uit België zeker aan het licht zal komen. Dit betoog is niet dienstig, nu thans geen beslissing tot terugkeer of verwijdering aan de orde is. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven is uiteengezet, met name dat hij geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering of normoverschrijding aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht van de taliban zou staan.

4.2.26. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.27. De Raad besluit dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Hij voldoet niet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten.

4.2.28. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan wat voorafgaat, nu de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* moet lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. Het begrip *“ernstige schade”* in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft evenwel genuanceerd dat dit begrip niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM, nu de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

In zoverre verzoeker zich in dit verband allereerst zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat volgt verder dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden

zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, onder meer door een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de VS, voorheen de grootste donor, zo de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoge aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, "*Afghanistan: Country focus*", januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daaraan geen afbreuk. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia werd ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad is nog van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De inhoud van deze bepaling verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en de uitlegging ervan moet dan ook autonoom geschieden, weliswaar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het '*National Resistance Front*' (hierna: het NRF) en het '*Afghanistan Freedom Front*' en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en '*targeted killings*'. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke '*collateral damage*' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet

het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde '*Pakistaanse taliban*' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

Op basis van de aangehaalde rapporten blijkt niet dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

In zijn aanvullende nota's wijst verzoeker op een verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan. Dit conflict beperkt zich volgens hem niet langer tot schermutselingen in de grensstreek. Hij verwijst hiervoor naar enkele media-artikelen. Deze artikelen vermelden een luchtaanval van Pakistan op Kaboel in maart 2026 waarbij een afkickcentrum, dat een voormalige basis van de VS zou zijn geweest, werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Volgens het artikel gaf Pakistan aan dat het doelwit een munitiedepot was. Deze artikelen gaan verder in op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden.

Verzoeker toont hiermee niet aan dat er heden sprake zou zijn van een wezenlijk andere situatie dan deze hierboven wordt beschreven, waarbij het geweld zich vooral concentreert in de grensgebieden en occasioneel ook doelwitten in de grotere steden worden aangevallen.

Er blijkt verder niet dat het district Kama in de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek wordt geviséerd of zwaar wordt getroffen door de grensoverschrijdende incidenten met Pakistan. Noch de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 noch enig door verzoeker aangebracht stuk bevat namelijk informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden. Er blijkt evenmin dat dit een grensdistrict met Pakistan betreft.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de mate dat hij hiervoor verwijst naar zijn asielmotieven, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande bespreking. Gelet op verzoekers meerderjarigheid ziet de Raad ten slotte de relevantie niet in van meldingen van gevangenschap van kinderen, onder meer in de provincie Nangarhar.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn provincie Kunduz in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.5. Een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu dit handelt over de situatie waarin de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is hiervan in voorliggend geval evenwel geen sprake.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker hekelt weliswaar nog dat de commissaris-generaal op pagina's 5 tot en met 10 van de bestreden beslissing verwijst naar algemene bronnen en landeninformatie die in alle weigeringsbeslissingen voor Afghaanse verzoekers kan worden teruggevonden, wat volgens hem niet getuigt van een persoonlijk en zorgvuldig onderzoek. Dit betoog is weinig ernstig te noemen. Zoals werd vastgesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers asielrelaas op individuele wijze is onderzocht, rekening houdend met de door verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken alsook met de gekende landeninformatie. Dat de commissaris-generaal, wat de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en het mogelijke risico verbonden met verzoekers verblijf in het Westen betreft, ook een uitgebreide algemene uiteenzetting heeft voorzien aan de hand van de objectieve landeninformatie kan bezwaarlijk als onzorgvuldig worden gezien. Deze beoordeling wordt trouwens wel degelijk ook betrokken op de situatie van verzoeker. Verzoeker toont niet concreet aan dat zijn persoonlijke situatie hierbij onvoldoende in rekening is gebracht.

Gelet op zijn meerderjarigheid toont verzoeker evenmin een schending van *“de rechten van het kind”*, of enige in dit verband aangehaalde norm, aan.

Waar verzoeker ten slotte wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM of het gebrek aan medewerking van de IOM bij terugkeer, wordt benadrukt dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de

nood aan internationale bescherming op grond van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst, geen precedentswaarde hebben.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven die door de Raad niet kan worden hersteld. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS